

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 154/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 16 grudnia 2021 roku w sprawie II K 549/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i mających wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>szczególными okolicznościami uzasadniający odstąpienie od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, odnosząc się do powyższego zarzutu - w ocenie sądu odwoławczego częściowo niezasadnego - na wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz na wykazaniu, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać</p>				

musi na
merytoryczną
niesłuszną
wniosków sądu I
instancji
wyprowadzonych z
określonego
materiału
dowodowego (por.
uchwała Sądu
Najwyższego z dnia
17 .09.2019 r.,
I DO 39/19,
opubl. Legalis).
Skarżący nie może
więc ograniczyć
się do wskazania
rozbieżności
pomiędzy stanem
faktycznym
ustalonym przez sąd
a postulowanym
przez niego, ale
powinien wykazać,
na czym polega
błąd w ustaleniu
stanu faktycznego.
Może być on słuszny
tylko wówczas, gdy
zasadność ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Zarzut ten nie jest
uzasadniony, gdy
(jak w tym wypadku)
sprowadza się do
zakwestionowania
stanowiska sądu czy
do polemiki z
jego ustaleniami.
Sama możliwość
przeciwstawienia

ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popelnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKA 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA 173/19, Legalis).

W aspekcie powyższego co do zasady Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów.

Odnosząc się do szczegółów wskazać należy na wstępie, że przypisane oskarżonemu J. C. przestępstwo zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Tym samym wymierzona nieizolacyjna kara 4

miesiący
pozbawienia
wolności mieści się
zatem w dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia i taki
jej wymiar zdaniem
Sądu odwoławczego
spełnia wymogi
prewencji
szczególnej oraz
cele w zakresie
społecznego jej
oddziaływania, jest
odpowiednia do
stopnia zawinienia
i stopnia społecznej
szkodliwości czynu.
Prowadzenie
pojazdów
mechanicznych
przez kierowców w
stanie nietrzeźwym
jest wysoce
szkodliwe społecznie
i zjawisku temu
należy
przeciwdziałać
wszelkimi
sposobami, w tym
odpowiednio surową
reakcją karną wobec
nietrzeźwych
sprawców
przestępstw
przeciwko
bezpieczeństwu w
ruchu drogowym.
Przestępstwo z art.
178a § 4 k.k.
w ujęciu
abstrakcyjnym
cechuje się
znacznym stopniem
społecznej
szkodliwości, jednak
w niniejszej sprawie
przy wymiarze kary
należało uwzględnić
wszystkie

okoliczności
popelnienia przez
oskarżonego czynu,
które zdaniem Sądu
odwoławczego
implikowały
możliwość
orzeczenia
względem
oskarżonego zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych nie
zgodnie z
postulatem
skarżącego
dożywotnio lecz na
określony czas - przy
czym nie w wymiarze
5 lat, lecz 10 lat.

Bowiem należało
uwzględnić, że
stężenie alkoholu
w organizmie nie
było wysokie –
wprawdzie
przekraczało
ustawowo określony
próg stanu
nietrzeźwości
(wyniki pomiarów
Alkometrem A 2.0 o
godz. 02:56, 03:04
i 03:12 wyniosły
odpowiednio: 0,52
mg/l, 0,53 mg/l,
0,52 mg/l). Poza
tym, jakkolwiek
w aktach sprawy
zawarte są dane
wskazujące na to, że
alkohol wpłynął na
sprawność
psychomotoryczną
oskarżonego, na
styl jego jazdy.
A zatem, takie
stężenie alkoholu w
organizmie

oskarżonego
osłabiała jego
zdolności
psychomotoryczne,
ale też należy mieć
na uwadze, że
oskarżony poruszał
się po drodze
publicznej w
warunkach nocnych,
gdy natężenie ruchu
jest subminimalne
i dlatego nie
wpływało aż tak
istotnie na poziom
bezpieczeństwa
ruchu drogowego. W
istocie potencjalnie
niebezpieczne
zachowanie
oskarżonego nie
wywołało realnych
skutków w postaci
jakichkolwiek
groźnych zdarzeń
drogowych - nie
spowodował on
żadnej kolizji, ani
nie stworzył realnie
bliskiej możliwości
zaistnienia tego typu
stanu. Tym samym,
nie ustalono, aby
oskarżony w związku
ze stwierdzonym
stanem
nietrzeźwości
kierował w sposób
stwarzający
rzeczywiste
zagrożenie dla
innych uczestników
ruchu, np. nie
panując nad
pojazdem, jadąc
nieprzewidywalnie,
naruszając inne
zasady
bezpieczeństwa w
ruchu, poza

oczywistym naruszeniem zakazu jazdy po spożyciu alkoholu. Tym samym, poruszanie się poza godzinami szczytu komunikacyjnego, niewątpliwie również obniża stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Nadto, zważyć trzeba było na sylwetkę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste (oskarżony jest osobą młodą - ma 21 lat i pracuje dorywczo).

Wszystkie wyżej wymienione okoliczności, Sąd Okręgowy miał na względzie, podejmując decyzję odnoszącą się do kwestii oceny wymiaru środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Bowiem w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. sąd obowiązany jest w oparciu o treść art. 42 § 3 k.k. orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów dożywotnio, chyba, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony

szczególnymi okolicznościami. Zdaniem sądu odwoławczego suma powyżej opisanych okoliczności uzasadniała przyjęcie, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnie okolicznościami, o którym mowa w art. 42 § 3 in fine k.k. i odstąpienie od dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Mając wszak na uwadze poziom alkoholu w organizmie oskarżonego (poziom alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczający próg ustawowy), który miał tendencję spadkową, ale też uprzednią dwukrotną karalność (za tożsame czyny), jak również okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu (prowadzenie samochodu w godzinach nocnych przy znikomym natężeniu ruchu na drodze publicznej), uzasadnione jest twierdzenie, iż jakkolwiek oskarżony stwarzał rzeczywiste zagrożenie dla bezpieczeństwa

ruchu drogowego, niemniej jednak przemawiało to za pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi ale nie dożywotnio jak postulował skarżący. Podkreślić w tym miejscu należy, iż Sąd miał na uwadze, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi, ale też innymi pojazdami pod wpływem alkoholu stwarza faktyczne niebezpieczeństwo dla innych użytkowników dróg, albowiem osoba jadąca pojazdem w stanie nietrzeźwości ma ograniczoną możliwość postrzegania oraz ograniczoną zdolność reagowania na zmieniającą się w sposób dynamiczny sytuację na drodze, wzrasta zatem ryzyko nieprzewidzianych zachowań kierującego. Zważywszy na powyższe, zasadnym jest pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi – w zmodyfikowanym przez sąd odwoławczy

wymiarze – na
okres 10 lat.
Bowiern w ocenie
Sądu Okręgowego
powyższe
okoliczności
wskazywały, iż
zaistniały podstawy
do stwierdzenia,
że zachodzi na
kanwie tej sprawy
szczególny
przypadek, który
świadczy, że należy
dać jeszcze
oskarżonemu
szansę. Wykluczenie
oskarżonego z ruchu
drogowego
dożywotnio, jako
uczestnika,
naruszającego
podstawową zasadę
bezpieczeństwa
ruchu drogowego, a
mianowicie wymóg
trzeźwości,
stanowiłoby dla
niego zbyt dolegliwą
i nieadekwatną
represję. Toteż
zdaniem Sądu, wyżej
wymieniony środek
karny – orzeczony
na poziomie
ustalonym przez
Sąd odwoławczy
- uwzględnia w
sposób należyty
okoliczności
popelnienia
przedmiotowego
przestępstwa, jest
adekwatny do
stopnia stanu
nietrzeźwości
oskarżonego oraz
rangi naruszonych

przez niego norm
prawnych.

A zatem, zakaz
prowadzenia
pojazdów w
orzeczonej
wymiarze 10 lat
powinien spełnić
swe funkcje penalne,
ale przede
wszystkim
wychowawcze
względem
oskarżonego,
uświadamiając mu
konieczność
respektowania zasad
bezpieczeństwa w
ruchu i
nieopłacalność ich
naruszania.

Oskarżony jest
osobą stosunkowo
młodą, trudno
natomiast uznać,
aby środek karny
dożywotniego
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych
mógł odnieść wobec
niego skutek
wychowawczy,
nawet przy
uwzględnieniu
możliwości zmiany
formy jego
wykonywania po 10
latach, stosownie do
treści art. 182a § 1
k.k.w. Środek karny
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych
przez okres 10
lat powinien także
należycie spełnić
swe funkcje w
zakresie społecznego

<p>oddziaływania kary, odstraszać potencjalnych sprawców podobnych przestępstw. Sąd odwoławczy uznał, że szeroko pojęta kara wraz z orzeczonym świadczeniem pieniężnym oraz środkiem karnym zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w kształcie określony zaskarżonym wyrokiem wymiarze jest karą słuszną, sprawiedliwą, w żadnym razie nie stanowi wyrazu nieuzasadnionej pobłażliwości dla oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Biorąc pod uwagę okoliczności wskazane powyżej</p>			

wniosek skarżącego zasługiwał na częściowe uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 4 w zakresie nie podlegającym modyfikacji opisanej w punkcie 5.2.1. dotyczącej orzeczonego środka karnego.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

Wyrok we wskazanym zakresie słuszny. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne.

Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez: - podwyższenie orzeczonego w punkcie 2 wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 10 lat.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Motywy zmiany wyroku w powyższym zakresie zostały szczegółowo określone w punkcie 3.1 tabeli.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. 2013, poz. 663 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym. Bowiem sytuacja</p>	

materialna
oskarżonego
(posiadanie
dochodów z
dorywczej pracy
zarobkowej, w
szczególności w
kontekście braku
informacji o
jakichkolwiek
przeciwskazaniach
zdrowotnych oraz
zważywszy na młody
wiek - 21 lat)
nawet w sytuacji
posiadania na
utrzymaniu osób
najbliższych (brak
informacji w tym
zakresie) wskazuje,
że przy wykazaniu
minimum dobrej
woli i chęci
uiszczenia
należności na rzecz
Skarbu Państwa
będzie w stanie
to uczynić (tym
bardziej, że istnieje
możliwość
uregulowania
kosztów sądowych
w formie ratalnej).
Zatem obciążenia na
poziomie
ukształtowanym
orzeczeniem sądu
odwoławczego będą
współmierne do
wagi czynu mu
przypisanego i będą
stanowiły dla niego
dolegliwość, lecz
nie przekraczającą
stopnia zawinienia i
społecznej
szkodliwości jego
czynu, jak i

	jego możliwości finansowych.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 16 grudnia 2021 roku w sprawie II K 549/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------